

«Αντιμνημονιακός» Κασσελάκης vs μνημονιακού Τσακαλώτου! Το μνημονιακό όριο Συριζικής σοσιαλδημοκρατίας

Αναδημοσίευση από το commune.org.gr

του Πάνου Κοσμά

«Η εποχή που ο ΣΥΡΙΖΑ κυβερνούσε με Τσακαλώτους και Κατρούγκαλους ήταν μνημονιακή. Αυτή η εποχή έχει λήξει», δήλωσε ο νέος πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ Στέφανος Κασσελάκης, «ρίχνοντας το γάντι» στους μέχρι πρότινος εσωκομματικούς του αντιπάλους (Τσακαλώτος, Αχτσιόγλου κ.λπ.).

Διά του Τσακαλώτου (στον βαθμό που δεν εκφράζει μόνο τον εαυτό του), εκείνοι «σήκωσαν το γάντι». Ο Ευκλείδης Τσακαλώτος μάλιστα αποφάσισε να γίνει πιο αναλυτικός, ώστε να μη μείνει καμία απορία, λέγοντας μεταξύ άλλων:

«(ο. κ. Κασσελάκης) έτσι φαίνεται φαντάζεται το μέλλον, ως αγνό παρελθόν, με όσα επικίνδυνα για την κοινωνία και την οικονομία ενέχει μια τέτοια στοχοθεσία [...] Εκείνο όμως που επί της ουσίας τίθεται από τον κ. Κασσελάκη είναι ότι δεν διατίθεται να υπερασπιστεί την κληρονομιά του ΣΥΡΙΖΑ και τις επιλογές του Αλέξη Τσίπρα, στον οποίο υποτίθεται ότι ομνύει [...] Ο κ. Κασσελάκης επίσης δεν θα μάζεψε τα 37 δισ. για το δημοσιονομικό μαξιλάρι έτσι ώστε να βγούμε από το μνημόνιο χωρίς πιστοληπτική γραμμή στήριξης. [...] Φαίνεται πως ο κ. Κασσελάκης είναι ανοιχτός στο να ενσωματώνει μεγάλο κομμάτι του αφηγήματος του αντι-ΣΥΡΙΖΑ ρεύματος εντός του ΣΥΡΙΖΑ [...]

Μάλλον θα συνεχίσει να το κάνει μέχρι να αποδομήσει πλήρως την προσφορά της πρώτης αριστερής κυβέρνησης στην χώρα και των εκατομμυρίων πολιτών που την στήριξαν και την υπερασπίζονται ακόμα, με πλήρη επίγνωση και των δυσκολιών και των αδυναμιών

του όλου εγχειρήματος».

Σε γλώσσα φέισμπουκ, θα λέγαμε ότι αυτή η αντιπαράθεση «έχει πολύ γέλιο», αλλά εμείς θα πάρουμε τα πράγματα σοβαρά, γιατί, από ορισμένες τουλάχιστον πλευρές, είναι πολύ σοβαρά.

Ο Κασσελάκης, αντιμνημονιακός;

Πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε ότι ο Στέφανος Κασσελάκης είναι αντιμνημονιακός; Στην πραγματικότητα δεν είναι καθόλου ξεκάθαρο. Η δήλωσή του συνιστά ταυτολογία: Η εποχή που ο ΣΥΡΙΖΑ «κυβερνούσε με Τσακαλώτους και Κατρούγκαλους» (αλλά επίσης και με Αχτσιόγλου και Παππά και άλλους/ες όλων των τάσεων του ΣΥΡΙΖΑ) ήταν όντως μνημονιακή εξ ορισμού, αφού η τότε κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ ψήφισε και υλοποιούσε μνημόνιο. Ότι αυτή η εποχή «έχει λήξει» είναι επίσης προφανές: το μνημονιακό θεσμικό πλαίσιο της επιτήρησης από τους δανειστές έχει λήξει από το καλοκαίρι του 2018, και ο κ. Κασσελάκης δεν χρειάζεται να προσθέσει κανένα ευφύες επιχείρημα επ' αυτού.

Μήπως όμως ο κ. Κασσελάκης, πέρα από ρηχές ταυτολογίες και κοινοτοπίες, θέλει να ισχυριστεί κάτι πιο βαθύ και ουσιαστικό; Μήπως θέλει να ισχυριστεί ότι στις συνθήκες του Ιουλίου του 2015 ο ίδιος δεν θα μετέτρεπε το ΟΧΙ του δημοψηφίσματος σε ΝΑΙ και θα προχωρούσε σε ρήξη με τους δανειστές; Και επειδή, προφανώς «αυτή η εποχή έχει λήξει», μήπως η δήλωσή του επέχει θέση διαβεβαίωσης ότι και σε ανάλογη συγκυρία στο μέλλον θα επέλεγε τη ρήξη με τους δανειστές, το εγχώριο και το διεθνές σύστημα;

Είναι περισσότερο και από βέβαιο ότι δεν εννοεί κάτι τέτοιο – και υποθέτουμε ότι κανείς/μιά δεν μας κατηγορήσει για έλλειψη επιχειρημάτων στο συγκεκριμένο ζήτημα...

Μήπως έστω εννοεί ότι αμφισβητεί σήμερα τις μακροχρόνιες και μνημονιακού χαρακτήρα ρυθμίσεις που προβλέπει η «συμφωνία εξόδου από τα μνημόνια» του 2018 (πρωτογενή πλεονάσματα, ρυθμίσεις για την αποπληρωμή του χρέους που φτάνουν μέχρι μετά το 2060 κ.λπ.), την οποία υπέγραψε η κυβέρνηση του Αλέξη Τσίπρα; Είναι, ξανά, περισσότερο και από βέβαιο πως ούτε αυτό

εννοεί – και υποθέτουμε, ξανά, ότι κανείς/μιά δεν μας κατηγορήσει για έλλειψη επιχειρημάτων στο συγκεκριμένο ζήτημα...

Ο κ. Κασσελάκης, λοιπόν, δεν είναι αντιμνημονιακός, απλώς κάνει μια προπαγανδιστική «αρπαχτή» με μεθόδους της «επιτροπής αλήθειας» της ΝΔ· και μάλιστα εκ του ασφαλούς, αφού η εποχή που ο ΣΥΡΙΖΑ κυβερνούσε με Τσακαλώτους και Κατρούγκαλους (και πρωθυπουργό τον Τσίπρα...) έχει λήξει – το βεβαιώνουμε κι εμείς αυτό. Και αφού δεν είναι αντιμνημονιακός, αφού ούτε τότε (στην εποχή που έχει λήξει) θα έκανε την επιλογή της ρήξης ούτε τώρα αμφισβητεί το «μεταμνημονιακό» καθεστώς μακροχρόνιας επιτήρησης της ελληνικής χρεοκοπίας, ο κ. Κασσελάκης είναι μνημονιακός – και τα προπαγανδιστικά του κόλπα πολύ φτηνά.

Ο Τσακαλώτος, μνημονιακός;

Πρέπει να πιστέψουμε ότι ο Ευκλείδης Τσακαλώτος είναι μνημονιακός; Ασφαλώς, διότι το ισχυρίζεται ρητά ο ίδιος – και του αναγνωρίζουμε ότι το κάνει με πάσα ειλικρίνεια.

Μνημονιακός τότε: Διότι συντάχθηκε με την άποψη ότι η μόνη δυνατή επιλογή ήταν η μετατροπή του ΟΧΙ σε ΝΑΙ, η υπερψήφιση και υλοποίηση μνημονίου. Διότι υπηρέτησε από τη θέση του ισχυρότερου υπουργού τη στρατηγική εξόδου από τα «μνημόνια» διά... της ψήφισης και υλοποίησης του 3ου μνημονίου. Διότι συντάχθηκε με το εσωκομματικό πραξικόπημα του Τσίπρα να ματαιώσει το συνέδριο τον Οκτώβριο του 2015 (ώστε να τοποθετηθεί στα πράγματα το κόμμα), με το οποίο πέταξε εκτός κόμματος όλο το αριστερό δυναμικό που διαφωνούσε με την ψήφιση και υλοποίηση μνημονίου – κάτι ανάλογο με αυτό που κάνει τώρα ο Κασσελάκης με αυτόν και τους συντρόφους του που αποχωρούν.

Μνημονιακός τώρα και... για πάντα: Με την έννοια ότι υπερασπίζεται το μνημονιακού χαρακτήρα (ως προς το οικονομικό του περιεχόμενο, που καθορίζει σε υψηλό βαθμό και το κοινωνικό περιεχόμενο) πλαίσιο της συμφωνίας του 2018 για την «καθαρή έξοδο από τα μνημόνια»: Πλήρης σεβασμός των υποχρεώσεων αποπληρωμής του χρέους και λεπτομερής καταγραφή τους σε

ορίζοντα δεκαετιών, υψηλά πρωτογενή πλεονάσματα στο ύψος των ετήσιων δαπανών για τόκους (δηλαδή πάνω από 2%) και πλήρης σεβασμός του νεοφιλελεύθερου κανονιστικού πλαισίου της ΕΕ και της Ευρωζώνης. Με τόσα «λουκέτα», πόσος χώρος μένει για φιλολαϊκή πολιτική; Ελάχιστος, με τη μορφή οριακών κατανομών ανάμεσα σε κοινωνικές δαπάνες και φόρους.

Με τη δήλωσή του σε απάντηση των ισχυρισμών του κ. Κασσελάκη, ο Ευκλείδης Τσακαλώτος τον ελέγχει επί... τυχοδιωκτισμώ, με την αποστροφή «φαντάζεται το μέλλον ως αγνό παρελθόν, με όσα επικίνδυνα για την κοινωνία και την οικονομία ενέχει μια τέτοια στοχοθεσία». Έχει ο Κασσελάκης «στοχοθεσία» να επιστρέψει στο «αγνό παρελθόν» τού πριν τη μνημονιακή στροφή του 2015 ΣΥΡΙΖΑ, κι ο Ευκλείδης Τσακαλώτος το θεωρεί αυτό επικίνδυνο για την κοινωνία (αυτό συγχωρείται κάπως) και την οικονομία (αυτό είναι ασυγχώρητο); Είναι τελικά ο Κασσελάκης πιο αριστερός από τον Ευκλείδη Τσακαλώτο; Δεν είναι τελικά άνθρωπος εμπιστοσύνης ως προς τη μνημονιακή του προσήλωση και σοβαρότητα, σε σημείο να είναι ικανός να προβοκάρει τη σταθερότητα του συστήματος; Τα ύστερα του κόσμου!

Ποιον κίνδυνο αντιπροσωπεύει ο Κασσελάκης;

Το 2015 και ύστερα από την προδοσία του ΟΧΙ από την ηγεσία Τσίπρα, κάποιοι -ελάχιστοι- από την αριστερή αντιμνημονιακή πτέρυγα, πολύ και δικαίως οργισμένοι με την προδοσία του ΟΧΙ, αλλά και με τους εαυτούς τους που δεν οργάνωσαν επαρκείς αντιστάσεις μέσα στο κόμμα ώστε να μη φτάσουμε εκεί, χαρακτήρισαν τον ΣΥΡΙΖΑ... μουςολινικό μόρφωμα. Τώρα, το σοκ από την ξαφνική και απίστευτη «επιθετική εξαγορά» της ηγεσίας και του κόμματος από τον Κασσελάκη οδηγεί κάποιους από τους αποχωρήσαντες να μιλούν για μουςολινικό ύφος ή τραμπισμό. Υπάρχει μήπως στα σοβαρά η εκτίμηση ότι ο Κασσελάκης κατέλαβε εξ εφόδου τον ΣΥΡΙΖΑ για να τον μετατοπίσει πολιτικά στην κατεύθυνση της αντισυστημικής ακροδεξιάς πηδώντας χωρίς στάση πάνω από το φιλελεύθερο αστικό κέντρο; Ο «αντιμνημονιακός τυχοδιωκτισμός» του Κασσελάκη, που κατά τον Ευκλείδη Τσακαλώτο μπορεί να κάνει κακό «στην κοινωνία και την οικονομία»,

συνιστά δεξιό ή και ακροδεξιό αντισυστημισμό;

Υπερβαίνοντας τα εσκαμμένα, ο Ευκλείδης Τσακαλώτος συμβάλλει σε μια απέραντη πολιτική σύγχυση. Όχι όμως ανεξήγητα. Αυτός και οι σύντροφοι/ισσές του που αποχωρούν από τα αριστερά, ένα πράγμα δεν μπορούν να διανοηθούν και να θέσουν υπό συζήτηση: ότι ο Κασσελάκης είναι αυτός που ήρθε απ' έξω, σαν από μηχανής θεός, για να ολοκληρώσει τη μακρά διαδικασία μετατόπισης του ΣΥΡΙΖΑ από τη ριζοσπαστική αριστερά στην ηττημένη και συμβιβασμένη σοσιαλδημοκρατία και τελικά στο αστικό κέντρο. Όπως εξήγησα σε προηγούμενο άρθρο μου αυτής της σειράς (<https://commune.org.gr/5-megales-allages-sto-politiko-systima-aro-tis-vouleftikes-mechri-tis-aftodioikitikes-ekloges/>). Αυτή η διαδικασία δεν μπορούσε να ολοκληρωθεί ομαλά και με τον ΣΥΡΙΖΑ να παραμένει σε κυβερνητικά εκλογικά ποσοστά: η μετατόπιση στο αστικό κέντρο υπονόμει τα κυβερνητικά ποσοστά. Αν θυμόμαστε καλά, η εκλογική κατάρρευση επήλθε πριν εμφανιστεί ο Κασσελάκης ως διεκδικητής της ηγεσίας και επομένως συνιστά πολιτική συντριβή του πριν τον Κασσελάκη «όλου ΣΥΡΙΖΑ», πρώτα απ' όλα του Αλέξη Τσίπρα, που ήταν ο αρχιτέκτονας και ο επισπεύδων της μετατόπισης στο κέντρο. Η παραίτηση Τσίπρα πριν δρομολογηθούν οι διαδικασίες για το συνέδριο και την εκλογή νέου προέδρου, επιδείνωσε τη διαλυτική κατάσταση που δημιουργήθηκε ύστερα από την εκλογική συντριβή και δημιούργησε τις προϋποθέσεις για την «αρπαγή» της ηγεσίας και του κόμματος από έναν... εφοπλιστή! Αυτός, δηλαδή ο Στέφανος Κασσελάκης, με τη σειρά του, θα οργανώσει τη μετατόπιση στο κέντρο (και είπαμε: το κέντρο είναι πάντα αστικό) με τον δικό του τρόπο κι όχι με τον τρόπο του Τσίπρα. Αρχηγός είναι και μάλιστα νεοκλεγείς, άρα το «δικαιούται».

Το τι είδους κόμμα του αστικού κέντρου (θα) είναι ο υπό τον Κασσελάκη ΣΥΡΙΖΑ, αν θα μοιάζει με το ΠΑΣΟΚ ή σε τι θα διαφέρει απ' αυτό, είναι μια άλλη συζήτηση. Πάντως, ο πραγματικός κίνδυνος που αντιπροσωπεύει ο Κασσελάκης είναι ότι «τελειώνει την ιστορία» της μετατόπισης του ΣΥΡΙΖΑ στο αστικό κέντρο. Με τον δικό του τρόπο κι όχι με τον τρόπο του Τσίπρα

και όλων όσων σήμερα αποχωρούν αλλά επί της ηγεσίας του απλώς ψέλλιζαν επιμέρους διαφωνίες. Αντί να υπογραμμίσει αυτόν τον κίνδυνο, ο Ευκλείδης Τσακαλώτος επικαλείται τον φανταστικό κίνδυνο ο Κασσελάκης να προκαλέσει αντιμνημονιακούς-αντισυστημικούς κλυδωνισμούς!

Είναι ωστόσο εύκολα εξηγήσιμο γιατί αντί για τον πραγματικό κίνδυνο, ανακαλύπτει φανταστικούς κινδύνους: Πώς να απευθύνει στον Κασσελάκη την κατηγορία ότι μετατοπίζει το κόμμα στο αστικό κέντρο, όταν η διεύρυνση προς το κέντρο ήταν το trend της πολυθρύλητης διαδικασίας «βίαιης ενηλικίωσης» του ΣΥΡΙΖΑ ήδη από το 2012, σε αλληλοδιαδόχες φάσεις μετατόπισης προς το κέντρο μέχρι και την πρόσφατη εκλογική συντριβή; Αν μη τι άλλο, σε αυτή την περίπτωση δεν θα μπορούσε να διεκδικήσει την κληρονομιά του προ Κασσελάκη ΣΥΡΙΖΑ και του ίδιου του Τσίπρα. Έτσι, όμως,

Καταφέρνει να αντιπολιτεύεται τον Κασσελάκη απ' τα δεξιά και από μνημονιακές θέσεις!

Επιβεβαιώνει τον προπαγανδιστικό του ελιγμό, ότι δηλαδή η διακυβέρνηση με Τσακαλώτους και Κατρούγκαλους ήταν σύμπτωμα μιας μνημονιακής εποχής και ότι αυτή η εποχή έχει λήξει – και ο νέος, δικός του ΣΥΡΙΖΑ (του Κασσελάκη) δεν είναι μνημονιακός, ενώ ο Τσακαλώτος και οι σύντροφοί/στές του παραμένουν τέτοιοι/ες! Φορτώνει με το άγχος και το άγος του μνημονιακού παρελθόντος το νέο εγχείρημα, τη στιγμή που ο Κασσελάκης και ο νέος, δικός του ΣΥΡΙΖΑ αθετούν τη μνημονιακή κληρονομιά.

Τα μνημονιακά και «αντιμνημονιακά» νάματα

Πιθανότατα, ο Ευκλείδης Τσακαλώτος να μην έχει καν συνειδητοποιήσει ότι με αυτή την αντιπαράθεση με τον Κασσελάκη στο διάνυσμα μνημονιακή κληρονομιά – «αντιμνημονιακή αναβάπτιση» επιβεβαιώνει τη βαριά υποψία ότι το νέο τους εγχείρημα αντί να έχει ξεπεράσει τις «παλιές αμαρτίες», εξακολουθεί να εμπνέεται απ' αυτές. Να μην έχει καν συνειδητοποιήσει ότι υπέστη δεινή ήττα από τον κ. Κασσελάκη. Ίσως κάτι άρχισε να καταλαβαίνει -αλίμονο γι' αυτόν αν δεν

κατάλαβε ακόμη τίποτε!- όταν είδε τον Αλέξη Τσίπρα, αυτόν τον αδιαμφισβήτητο αρχιτέκτονα της μνημονιακής στροφής και προδοσίας του 2015 αλλά και της μετέπειτα μνημονιακής διακυβέρνησης, που με τις τόσο εύγλωττες σιωπές του όλη αυτή την περίοδο συνέβαλε τα μέγιστα στην «επιθετική εξαγορά» του ΣΥΡΙΖΑ από τον Κασσελάκη, να εμφανίζεται ευδιάθετος στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του «αποκαθαρμένου» από το μνημονιακό παρελθόν ΣΥΡΙΖΑ. Ενώ ο Ευκλείδης Τσακαλώτος και οι σύντροφοι/ισσές του υπερασπίζονταν την κληρονομιά της μνημονιακής διακυβέρνησης και θεωρούσαν ότι πραγματοποιούν έναν επιτυχή τακτικό ελιγμό ταυτίζοντάς την με την κληρονομιά του Αλέξη Τσίπρα, αυτός ο τελευταίος -ο αρχιτέκτονας, επαναλαμβάνουμε, της μνημονιακής προδοσίας και διακυβέρνησης- εμφανιζόταν από τα σκοτάδια της αποχής του τελευταίου διαστήματος στην Κ.Ο. του νέου, «αντιμνημονιακού» ΣΥΡΙΖΑ!

Ο ελέφαντας στο δωμάτιο: το 2015!

«Προς γαρ το τελευταίον εκβάν έκαστον των πριν υπαρξάντων κρίνεται»

Δημοσθένης

Ως προς την πατρότητα της ιδέας της «βίαιης ενηλικίωσης», των συνεχών διευρύνσεων προς τα δεξιά και της μετατόπισης στο κέντρο, που στην πραγματικότητα ήταν στρατηγική οικοδόμησης του κόμματος ΣΥΡΙΖΑ, του προγράμματος και των χαρακτηριστικών του στην περίοδο ύστερα από τις διπλές εκλογές του Μαΐου-Ιουνίου 2012, αυτή ανήκει αυτοδίκαια στην Αλέξη Τσίπρα και την περί αυτόν ηγετική ομάδα. Όμως μόνος του ο Τσίπρας και η ηγετική ομάδα δεν θα μπορούσαν να κάνουν όσα έκαναν σε αυτή την κατεύθυνση. Απαιτούνταν συναινέσεις, ενεργητικές ή παθητικές, αλλά και ενοχές-ανοχές που έχτιζαν ένα «μπλοκ εξουσίας» στον ΣΥΡΙΖΑ το οποίο επέβαλλε τις συνεχείς δεξιές μετατοπίσεις (στο πρόγραμμα, τις κοινωνικές και πολιτικές συμμαχίες, την οργανωτική λειτουργία και χαρακτηριστικά). Μέχρι και τη μνημονιακή στροφή και προδοσία του Ιουλίου 2015, ήταν το μπλοκ της πλειοψηφίας υπό τον Αλέξη Τσίπρα, στο οποίο συμμετείχαν και όλοι/ες που σήμερα αποχωρούν καταγγέλλοντας

τον Κασσελάκη.

Στο διάστημα αυτό, συντελέστηκε σε μεγάλο βαθμό η προσωποποίηση της πολιτικής δυναμικής του ΣΥΡΙΖΑ στο πρόσωπο του Αλέξη Τσίπρα, ο οποίος με διαρκή τετελεσμένα (υπό την ανοχή και συνενοχή όχι μόνο των στελεχών του μπλοκ της πλειοψηφίας αλλά και της Αριστερής Πλατφόρμας σε κρίσιμα σημεία. Ύστερα από τον Ιούλιο του 2015 και τη μαζική αποχώρηση του αριστερού αντιμνημονιακού δυναμικού, ο Αλέξης Τσίπρας από ανεξέλεγκτος έγινε απόλυτος άρχων του κόμματος, αφού το «διευθυντικό δικαίωμα» του προέδρου του κόμματος που είχε κατοχυρώσει σαν προσωπικό του δικαίωμα κάθε είδους και κάθε ωμότητας τετελεσμένο ενάντια στα συλλογικά όργανα και διαδικασίες, συμπληρώθηκε από το πολύ μεγαλύτερης εμβέλειας «διευθυντικό δικαίωμα» του πρωθυπουργού όπως αναγνωρίζεται από το σύνταγμα! Έτσι, από τον Ιούλιο του 2015 και ύστερα, η προσωποποίηση της πολιτικής δυναμικής του κόμματος στο πρόσωπο του Τσίπρα έφτασε στο απόγειό της. Στο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ τον Απρίλιο του 2022, υπερψηφίστηκε με 75% (η πρόταση της Ομπρέλας, που διαφώνησε, πήρε το 25%) των 4.681 ψηφισάντων αντιπροσώπων) η πρόταση για εκλογή προέδρου αλλά και Κεντρικής Επιτροπής (!) από τη βάση του κόμματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ-ιδιοκτησία του αρχηγού και των περί αυτόν μηχανισμών και «κυκλωμάτων» διακυβέρνησης του κόμματος απέκτησε πλέον και πιστοποιητικό θεσμικής γνησιότητας. Τι διάολο, ο Ηγεμών θα παρακάμπτει τις συλλογικές διαδικασίες σαν κοινός πραξικοπηματίας, όταν μπορεί απλώς να θεσμοποιήσει το ανεξέλεγκτο και να κατοχυρώσει θεσμικά τον διακοσμητικό ρόλο των οργάνων; Ποιος να τον ελέγξει όταν είναι «λαοπρόβλητος» εκλεγμένος από τον «λαό»; Και τι ισχύ έχει το ίδιο το κόμμα, όταν ακόμη και η ΚΕ του έχει επίσης εκλεγεί από τον «λαό» των δύο ευρώ και των δύο ωρών; Όταν και το ίδιο έχει ουσιαστικά διαλυθεί μέσα στον χυλό αυτού του «λαού»;

Ένα τέτοιο κόμμα προσφερόταν από καιρό στην «επιθετική εξαγορά» από κάποιον Κασσελάκη. Το γιατί ο ίδιος ο Τσίπρας αποδείχθηκε ακατάλληλος να ολοκληρώσει τη μετατόπιση στο

αστικό κέντρο και χρειάστηκε ο «από μηχανής θεός» Κασσελάκης, είναι κάτι που έχουμε εξηγήσει στο άρθρο της παραπομπής.

Εδώ πρέπει να πούμε ότι το «τελευταίον εκβάν» της σημερινής πολιτικής χρεοκοπίας και κατάρρευσης μέσα στη χλεύη δεν εξηγείται από λάθη τακτικής, αλλά από το στρατηγικό λάθος που ενέπνευσε τη μνημονιακή στροφή και προδοσία του 2015: τη ρεφορμιστική στρατηγική -και ακραία μορφή πολιτικής αυταπάτης στις συνθήκες της περιόδου 2010-2015- που πίστεψε ότι υπάρχει μέση οδός ανάμεσα στη ρήξη για την κατάργηση των μνημονίων και τα ίδια τα μνημόνια, κάποιου είδους ταξικό και διεθνοπολιτικό win-win, ένα είδος συμβιβασμού με «μνημόνιο με ανθρώπινο πρόσωπο» (μνημόνιο 70%). Αυτή η στρατηγική, η οποία ακολουθήθηκε συστηματικά ύστερα από τις διπλές εκλογές του 2012 που έφεραν τον ΣΥΡΙΖΑ μπροστά στο «ζήτημα της εξουσίας», ενσαρκώθηκε τον Ιούλιο του 2015 σε εφαρμοσμένη πολιτική με την ψήφιση και υλοποίηση του τρίτου μνημονίου.

Προφανέστατα, ένα κόμμα που οικοδομείται και προετοιμάζεται για να δώσει της σκληρή μάχη της ρήξης για την κατάργηση των μνημονίων όχι μόνο δεν ήταν απαραίτητο και επιλογή, αλλά αντίθετα ήταν εμπόδιο και κίνδυνος για μια τέτοια στρατηγική. Εδώ λοιπόν, στο όχι και τόσο μακρινό 2012 και το 2015, εντοπίζεται η στρατηγική αφετηρία που οδήγησε, μέσα από διαδοχικές φάσεις εκφυλισμού -προγραμματικού, ιδεολογικοπολιτικού και οργανωτικού- στο σημερινό αποτέλεσμα. Ο Κασσελάκης, με την παροχή πλέον ISO «πολιτικής αξιοπιστίας» από τον Τσίπρα, οδήγησε το τρένο στον τερματικό σταθμό του αστικού κέντρου. Δεν έχει κανέναν λόγο να θυμάται ούτε το 2012 ούτε το 2015. Ούτε όμως οι αποχωρούντες/ούσες δείχνουν να θέτουν υπό επερώτηση το 2015 και τη στρατηγική επιλογή που οδήγησε σε αυτό! Γι' αυτό δεν υπάρχει πολιτικός χώρος για να «σταθούν» ούτε ταυτότητα για να διεκδικήσουν. Σε μια ύστατη, τραγική και αυτοκαταστροφική εκδήλωση πολιτικής ένδειας, δηλώνουν ευθαρσώς -διά του Τσακαλώτου και άλλων- ότι είναι πιστοί στη μνημονιακή παράδοση, ενώ ο Κασσελάκης και ο Τσίπρας ανοίγουν τα... αντιμνημονιακά τους φτερά! Και οι δύο πλευρές,

έχουν τους λόγους τους να μη βλέπουν τον ελέφαντα στο δωμάτιο...